

Dând cu ochii de bani, vulpea întinse, aproape fără voie, laba, iar motanul căscă ochii, orbi până mai adineauri, care licăriră deodată ca două felinare verzi.

Buratino însă nu băgă nimic de seamă.

— Bunule, frumosule Buratino, ce ai de gând să faci cu atâția bani?

— Vreau să-i cumpăr lui tata Carlo o haină nouă și mie să-mi cumpăr un abecedar.

— Abecedar? Of, of, se văicări vulpea Alisa dând din cap. Prea multă învățătură strică, dragul meu Buratino! De pildă, eu am învățat, am tot învățat și acum, ia uită-te la mine, am ajuns să merg în trei labe.

— Abecedar? mormăi motanul Bazilio, pufăind supărat printre mustăți. Din pricina învățaturii ăsteia afurisite mi-am prăpădit vederea.

O cioară bătrână se cocoșase pe o creangă uscată, în copacul de la marginea drumului. După ce ascultă ce ascultă, începu să croncănească:

— Minciuni, minciuni!

Motanul Bazilio sări ca ars sus, în copac, doborî cu laba cioara de pe creangă și-i smulse jumătate din coadă, încât pasărea abia mai putu să-și ia zborul. Apoi motanul se prefăcu din nou că e orb de-a binelea.

— De ce ai făcut una ca asta, motane Bazilio? întrebă mirat Buratino.

— Văd ca prin sită – răspunse motanul – și mi s-a părut că în copac s-a cățărat un cățeluș.

Acum mergeau toți trei pe drumul prăfuit. Vulpea spuse:

Buratino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș de suferință

Broasca-țeastoasă Tortila nu-i arătase însă cum să iasă din Țara Proștilor.

Buratino fugea încotro vedea cu ochii. Stelele străluceau prin frunzișul copacilor întunecați. În calea sa se înălțau stânci colțuroase, iar în văgăuni atârnavă nori de ceață.

Deodată, Buratino zări ceva mai încolo, în fața lui, un ghemotoc cenușiu. Și numai decît după asta auzi un lătrat de câine.

Buratino se lipi repede de o stîncă. Pe lângă el trecură în goana mare, pufnind zgomotos pe nas, doi buldogi polițiști din Orașul Proștilor.

Ghemotocul cenușiu sări speriat de la pămînt, luînd-o spre povârniș. Buldogii, după el.

Cînd lătratul și tropăitul se mai îndepărtau, Buratino începu să fugă atît de repede, încît stelele păreau că aleargă și ele pe după crengile negre.

Deodată, ghemotocul cenușiu răsări iarăși în fața lui, pe drum. Buratino izbuti atunci să deslușească un omuleț mic de tot călare pe spinarea unui iepure și țînându-l strîns de urechi.

De pe povârniș prinseră să se prăvălească pietricele. Buldogii, fugărind iepurele, trecură în goană drumul. Apoi se așternu o liniște deplină.

Buratino fugea acum așa de repede, că stelele alergau și ele ca turbate pe după crengile negre.

Pentru a treia oară, iepurele trecu în fugă drumul. Omulețul cel mic, atingînd cu capul o rîmuriță,

— Tată Carlo, noi fără câine nu mergem acasă.
— Ehe-he! – răspunse Carlo –, o să fie cam greu.
Ei, dar acum, treacă de la mine! O să-l duc cum oi putea și pe cățelul vostru.

Îl ridică pe umăr ca pe un sac și, răsuflând greu din pricina poverii, urcă anevoaie până sus, unde dădu de Carabas-Barabas, care stătea țintuit locului, cu capul între umeri și cu ochii bulbucați.

— Dar păpușile sunt ale mele..., bolborosi el.

Tata Carlo îi răspunse aspru:

— Vai de capul tău! Om bătrân și cu cine te-ai înhăitat! Cu niște pungăși cunoscuți de toată lumea, cu Duremar, cu motanul și cu vulpea! Pe cei mici îi asuprești... Rușine ție, doctor de păpuși!

Și Carlo porni pe drumul ce ducea spre oraș.

Carabas-Barabas, tot cu capul vârat între umeri, îl urma pas cu pas:

— Dă-mi păpușile înapoi!

— Pentru nimic în lume să nu i le dai! strigă Buratino, scoțând capul din sân.

Așa au mers ei și au mers. Trecură de taverna La Trei Peștișori, în pragul căreia stătea jupânul cel chel, făcându-le plecăciuni și arătând cu amândouă mâinile fripturile ce sfârâiau pe vatră. Prin fața ușii se învârtea, încoace și încolo, încolo și încoace, cocoșul cu coada smulsă, povestind plin de mânie pozna lui Buratino. Găinile, înțeleghătoare, îi țineau isonul:

— Vai, vai, ce jale! Of, of, dragul nostru cocoș!

Carlo se urcă pe un delușor, de unde putea vedea marea, brăzdată ici și acolo de valuri mai întunecate, aduse de vânt, și tot de acolo zări orașelul cel vechi,

Buratino vinde abecedarul și cumpără un bilet pentru teatrul de păpuși

Dis-de-diminează, Buratino puse abecedarul într-o trăistuță și fugi țopăind la școală.

Pe drum, nu aruncă nici măcar o privire nici la dulciurile înșirate pe tarabe, nici la plăcintuțele umplute cu mac și miere, nici la turtele dulci, nici la cocoșei de zahăr-candel, cocoțați pe bețișoarele lor.

Nici chiar la băieții ce înălțau zmeul de hârtie nu voia să se uite!...

Ca un făcut, tocmai atunci își găsisese să treacă strada motanul vărgat, Bazilio, pe care l-ar fi înșfăcat cu plăcere de coadă! Dar Buratino își văzu cuminte de drum.

Cu cât se apropia de școală, cu atât se auzea mai deslușit un zvon de cântec vesel venind dinspre țărmul Mării Mediterane.

— Ti-ti-ti! țiuia flautul.

— La-la-la! cânta vioara.

— Dzin-dzin! zbârnâiau, lovindu-se, talgerele de alamă.

— Bum! bătea toba.

Drumul spre școală cotea spre dreapta, muzica însă venea din stânga. Buratino începuse să se poticnească. Picioarele îl duceau fără voia lui spre mare, de unde se auzea:

— Ti-ti-tiii!

— Dzin-la-la-dzin-la-la!

— Bum!

„...Doar nu s-o urni școala din loc!” își zise Buratino cu glas tare. „Să mă uit numai o dată, să ascult un pic și pe urmă alerg drept la școală.”

Și o zbughi spre mare cât îl țineau picioarele. Acolo, văzu o baracă de pânză, împodobită cu steaguri de toate culorile, care fâlfâiau în adierea vântului ce bătea din larg.

Sus, pe baracă, jucau și cântau patru muzicanți.

Jos, o mătușică grasă și zâmbitoare vindea bilete.

Lângă intrare se îngrămădise puzderie de lume – băiețași și fetițe, soldați, vânzători de limonadă, dădace cu copilași, pompieri, poștași – și citeau cu toții un afiș mare:

**TEATRU DE PĂPUȘI
NUMAI O SINGURĂ REPREZENTAȚIE**

GRĂBIȚI-VĂ!

GRĂBIȚI-VĂ!

GRĂBIȚI-VĂ!

Buratino trase de mânecă un băiețel:

— Spuneți-mi, vă rog, cât costă biletul?

Băiatul abia răspunse printre dinți:

— Patru bănuți, omulețule de lemn.

— Nu știu dacă mă înțelegeți... mi-am uitat pungă acasă. N-ați putea să-mi împrumutați dumnea-voastră patru bănuți?

Băiatul fluieră disprețuitor:

— Ți-ai și găsit pe cine să prostești!...

— Taaaaaare mult aș vrea să văd și eu teatrul de păpuși, îngână Buratino printre lacrimi. Dați-mi patru bănuți și vă dau în schimb hăinuța asta minunată...

— Patru bănuți o hăinuță de hârtie? Mai bine vezi de altul! Caută-ți alt prost!

Dând cu ochii de bani, vulpea întinse, aproape fără voie, laba, iar motanul căscă ochii, orbi până mai adineauri, care licăriră deodată ca două felinare verzi.

Buratinu însă nu băgă nimic de seamă.

— Bunule, frumosule Buratino, ce ai de gând să faci cu atâția bani?

— Vreau să-i cumpăr lui tata Carlo o haină nouă și mie să-mi cumpăr un abecedar.

— Abecedar? Of, of, se văicări vulpea Alisa dând din cap. Prea multă învățătură strică, dragul meu Buratino! De pildă, eu am învățat, am tot învățat și acum, ia uită-te la mine, am ajuns să merg în trei labe.

— Abecedar? mormăi motanul Bazilio, pufăind supărat printre mustăți. Din pricina învățaturii ășteaia afurisite mi-am prăpădit vederea.

O cioară bătrână se cocoțase pe o creangă uscată, în copacul de la marginea drumului. După ce ascultă ce ascultă, începu să croncănească:

— Minciuni, minciuni!

Motanul Bazilio sări ca ars sus, în copac, doborî cu laba cioara de pe creangă și-i smulse jumătate din coadă, încât pasărea abia mai putu să-și ia zborul. Apoi motanul se prefăcu din nou că e orb de-a binelea.

— De ce ai făcut una ca asta, motane Bazilio? întrebă mirat Buratino.

— Văd ca prin sită – răspunse motanul – și mi s-a părut că în copac s-a cățărat un cățeluș.

Acum mergeau toți trei pe drumul prăfuit. Vulpea spuse:

Buratino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș de suferință

Broasca-țestoasă Tortila nu-i arătase însă cum să iasă din Țara Proștilor.

Buratino fugea încotro vedea cu ochii. Stelele străluceau prin frunzișul copacilor întunecați. În cale i se înălțau stânci colțuroase, iar în văgăuni atârnavă nori de ceață.

Deodată, Buratino zări ceva mai încolo, în fața lui, un ghemotoc cenușiu. Și numaidecât după asta auzi un lătrat de câine.

Buratino se lipi repede de o stâncă. Pe lângă el trecură în goana mare, pufnind zgomotos pe nas, doi buldogi polițiști din Orașul Proștilor.

Ghemotocul cenușiu sări speriat de la pământ, luând-o spre povârniș. Buldogii, după el.

Când lătratul și tropăitul se mai îndepărtară, Buratino începu să fugă atât de repede, încât stelele păreau că aleargă și ele pe după crengile negre.

Deodată, ghemotocul cenușiu răsări iarăși în fața lui, pe drum. Buratino izbuti atunci să deslușească un omuleț mic de tot călare pe spinarea unui iepure și ținându-l strâns de urechi.

De pe povârniș prinseră să se prăvălească pietricele. Buldogii, fugărind iepurele, trecură în goană drumul. Apoi se așternu o liniște deplină.

Buratino fugea acum așa de repede, că stelele alergau și ele ca turbate pe după crengile negre.

Pentru a treia oară, iepurele trecu în fugă drumul. Omulețul cel mic, atingând cu capul o rămurică,

— Tată Carlo, noi fără câine nu mergem acasă.

— Ehe-he! – răspunse Carlo –, o să fie cam greu. Ei, dar acum, treacă de la mine! O să-l duc cum oi putea și pe cățelul vostru.

Îl ridică pe umăr ca pe un sac și, răsufând greu din pricina poverii, urcă anevoie până sus, unde dădu de Carabas-Barabas, care stătea țintuit locului, cu capul între umeri și cu ochii bulbucați.

— Dar păpușile sunt ale mele..., bolborosi el.

Tata Carlo îi răspunse aspru:

— Vai de capul tău! Om bătrân și cu cine te-ai înhăitat! Cu niște pungăși cunoscuți de toată lumea, cu Duremar, cu motanul și cu vulpea! Pe cei mici îi asuprești... Rușine ție, doctor de păpuși!

Și Carlo porni pe drumul ce ducea spre oraș.

Carabas-Barabas, tot cu capul vârât între umeri, îl urma pas cu pas:

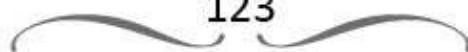
— Dă-mi păpușile înapoi!

— Pentru nimic în lume să nu i le dai! strigă Buratino, scoțând capul din sân.

Așa au mers ei și au mers. Trecură de taverna La Trei Peștișori, în pragul căreia stătea jupânul cel chel, făcându-le plecăciuni și arătând cu amândouă mâinile fripturile ce sfârâiau pe vatră. Prin fața ușii se învârtea, încoace și încolo, încolo și încoace, cocoșul cu coada smulsă, povestind plin de mânie pozna lui Buratino. Găinile, înțelegătoare, îi țineau isonul:

— Vai, vai, ce jale! Of, of, dragul nostru cocoș!

Carlo se urcă pe un delușor, de unde putea vedea marea, brăzdată ici și acolo de valuri mai întunecate, aduse de vânt, și tot de acolo zări orașelul cel vechi,

Noul teatru de păpuși dă prima reprezentație

Carabas-Barabas ședea în fața vetrei cu inima tare cătrănită. Lemnele ude abia ardeau, sfârâind. Afară ploua cu găleata, iar prin acoperișul găurit al teatrului de păpuși ploaia pătrundea cu putere. Picioarele și mâinile păpușilor prinseseră umezeală, iar la repetiții nimeni nu mai voia să joace, nici chiar sub amenințarea biciului cu șapte cozi. De trei zile, păpușile nu mai mâncaseră nimic și discutau supărate, atârinate ca de obicei în cuiele din cămară.

Dimineața nu se vânduse niciun bilet. Cine să se ducă la Carabas-Barabas să-i vadă piesele plictisitoare și actorii flămânzi și zdrențăroși?

În turnul din oraș, orologiul bătu ora șase. Carabas-Barabas se târî amărât în sala de spectacole: sala era goală!

— La naiba cu toți spectatorii respectabili, mormăi el și ieși în stradă.

De cum ieși, privi în jur, clipi de câteva ori din ochi și căscă o gură așa de mare, că în ea ar fi putut intra cu cea mai mare ușurință chiar și o cioară.

Peste drum de teatrul lui, în fața unei barăci noi de pânză, se îngrămădea mulțimea, fără să-i pese de vântul umed ce bătea dinspre mare.

Deasupra intrării, pe o estradă din scânduri, stătea un băiețel cu un nas lung și cu tichie pe cap, suflând într-o trompetă răgușită și strigând ceva.

Oamenii râdeau, băteau din palme și mulți dintre ei intrau în baracă.

Duremar, care mirosea a nămol mai tare ca întotdeauna, se apropie de Carabas-Barabas.

Aleksei Tolstoi

- Scriitorul rus s-a născut în 1882 în Nicolaevsk (astăzi, orașul Pugaciov), într-o familie sărăcită a conților Tolstoi.
- Moștenind talentul mamei, care era scriitoare de literatură pentru copii, A. Tolstoi a scris îndeosebi literatură SF și romane istorice.
- Fiind însărcinată cu viitorul scriitor, mama sa l-a părăsit pe contele Nicolai Aleksandrovici Tolstoi, tatăl lui Aleksei, fugind cu Aleksei Apollonovici Bostrom, astfel încât la naștere copilul a primit numele de familie Bostrom. Ulterior, după multe lupte birocratice, scriitorul a devenit contele Tolstoi.
- Tatăl său biologic i-a lăsat lui Aleksei drept moștenire o sumă considerabilă, ceea ce l-a determinat pe scriitor să umple pereții casei cu portrete înnegrite de vreme și să le spună vizitatorilor o serie de povești despre strămoșii săi. A recunoscut mai târziu că portretele fuseseră cumpărate de la un magazin de vechituri, iar poveștile fuseseră pure ficțiuni.

- În 1917, A. Tolstoi a emigrat în vestul Europei, fugind de revoluția bolșevică, însă s-a întors în 1923, devenind un susținător al partidului comunist.
- S-a căsătorit cu poeta rusă Natalia Vasilievna Krandievskaja Tolstaia, cu care a avut doi băieți – Nikita Alekseevici și Dmitri Alekseevici.
- Scrierile sale au devenit repede foarte populare în Rusia sovietică, multe dintre cărțile sale stând la baza unor ecranizări apreciate.
- Scriitorul a murit în 1945, la Moscova.